Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1913	62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

Forbemærkninger. Hvert Aar anbefaler Ungdomsforeningens Hovedbestyrelse et Antal Bøger, som kaldes „Ungdomsforeningens Læserække" og indeholder den bedste og mest passende Literatur, der findes. Det er Hensigten paa denne Maade at vejlede de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Anskaffelsen af gode og lærerige Bøger. Den lille Bog, som vi nu gjennem „Stjernen" ville gjøre tilgængelig for vore skandinaviske Søskende og Venner, hører til Læserækken for 1908—09. Den udkom i 1908 og er oprindelig en Tale af Ældste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. December 1907 ved en Minde-Gudstjeneste i Anledning af 102 Aars Dagen for Profeten Joseph Smiths Fødsel den 23. December 1805. Bogens Pris er i Amerika 75 cents eller Kr. 2.80 i danske Penge.

Ældste Roberts er Præsident Joseph F. Smiths Raadgiver i Hovedbestyrelsen for de unge Mænds Foreninger; han er tillige en af de 7 Præsidenter over de Halvfjerds og Kirkens assisterende Historieskriver.

Forfatterens Tilegnelse.

Til min Moder paa Aarsdagen for hendes to og firsindstyveaarige Fødselsdag den 18. December 1908:

Jeg har i lang Tid ønsket, kjære Moder, at forbinde Erindringen om dig med en af mine Bøger og har endelig valgt denne Tale om vor store Profet og Lærer som passende. Til Alle, som læse den, ønsker jeg at sige, at jeg elsker og ærer dig, og at din Kjærlighed til mig altid har inspireret mig i mit Arbejde.

1. En for Sandsynlighed.

I Morgen vil det være et Hundrede og to Aar siden, at Joseph Smith blev født, den Mand, om hvem de fleste af de Tilstedeværende tro, at han var en Guds Profet. Jeg er bleven anmodet om at sige Noget om ham ved denne Lejlighed. Det er aldeles ikke min Hensigt at omtale Tildragelserne i Joseph Smiths begivenhedsrige Liv, da I alle ere bekjendte med dem; men dersom mit Hjertes højeste Ønske kunde opfyldes, vilde jeg helst fremsætte Noget om denne Mands Betydning som en Lærer af store Sandheder. Jeg vil imidlertid tale om ham som en profetisk Lærer, det vil sige som en Profet, der virkede i sin Gjerning som Lærer, en Profets højeste og ædleste Kald.

Som en Indledning til det, jeg ønsker at sige, vil jeg læse et Stykke fra en Bog, som er berømt for sin literære Værdi; den har opnaaet 9 Udgaver. Den er ogsaa berømt for sine Karakterskildringer af fremragende Amerikanere fra det nittende Aarhundredes første Halvdel. Denne Bog, „Fortids-Skikkelser", er forfattet af Josiah Quincy, der tilhører den bekjendte Quincy-Familie i Staten Massachusetts. Han studerede ved Havard-Universitetet til 1821 og var Borgmester i Boston fra 1845—49. Hr. Quincy besøgte Nauvoo i Maj 1844, 43 Dage før Profetens Martyrdom, og selv om „Fortids-Skikkelser" ikke blev udgivet før i 1882, samme Aar som han døde, ere hans Erindringer om Profeten og hans Indtryk fra Nauvoo dog tagne fra den Dagbog, som han førte under Besøget, og fra adskillige Breve, som han skrev til sine Venner paa samme Tid. Hr. Quincy sidestiller sin Skildring, „Joseph Smith i Nauvoo", med lignende Pennetegninger af saa berømte Mænd som John Adams, Daniel Webster, John Randolph, Andrew Jackson og den franske Soldat og Statsmand Lafayette. Det Stykke, som jeg nu vil læse, er Begyndelsen af Kapitlet om „Joseph Smith i Nauvoo".

„Det er paa ingen Maade usandsynligt, at en eller anden fremtidig Skolebog til Brug for endnu ufødte Generationer vil indeholde et omtrent saalydende Spørgsmaal: Hvem af det nittende Aarhundredes historiske Amerikanere har udøvet den største Indflydelse paa sine Landsmænds og sit Lands Skjæbne? Og det er slet ikke umuligt eller usandsynligt, at Svaret paa dette Spørgsmaal vil blive: „Det har Joseph Smith, Mormon-Profeten". Dette Svar, urimeligt som det uden Tvivl er for de fleste nulevende Mennesker, vil maaske være en ganske selvfølgelig Ting for vore Efterkommere. Historien er fuld af Overraskelser og tilsyneladende ligesaa mærkværdige Modsigelser. Et Menneske, som i denne Ytringsfrihedens Tidsalder opretter en Religion, og som er bleven betragtet som en direkte Udsending fra den Allerhøjeste og i Nutiden af Hundredtusinder vedblivende betragtes som en saadan, kan ikke affærdiges, ligesaa lidt som hans Indflydelse kan tilintetgjøres ved at overdænge hans Minde med usmagelige eller modbydelige Tilnavne og Skjældsord."

Ved for nogle Dage siden at læse dette Stykke gjorde jeg mig selv det Spørgsmaal: Er denne i høj Grad mærkværdige Forudsigelse af Quincy ved at opfyldes? I Morgen er det et Hundrede og to Aar siden, at vor Profet blev født. Det er over Hundrede Aar siden, han kom til Jorden, og tre og tredsindstyve Aar siden, han gik bort herfra. Hvilke Beviser findes der, som kunne lede et alvorligt tænkende Menneske til at tro, at den Forudsigelse, som jeg har læst i eders Paahør, vil gaa i Opfyldelse? „Uden Tvivl", ville Menneskene maaske sige, „er der forløbet Tid nok til, at Beskaffenheden af eders Profets Værk kan bedømmes, og til at afgjøre, om han byggede af Træ, Hø eller Stubbe, af Guld eller kostbare Stene. Vil hans Indflydelse kun være af forbigaaende og lokal Natur, eller havde han virkelig Noget at gjøre med de evige uomstødelige Sandheder, hvis Indflydelse paa Menneskeslægten vedbliver at gjøre sig gjældende?"

2. Fremragende Amerikanere.

Som en Indledning til Overvejelsen af Joseph Smiths Betydning ville vi tænke lidt paa nogle af de historiske Amerikanere, hvis Indflydelse paa deres Landsmænd maaske vil blive fordunklet af „Mormon-Profetens". Blandt vore Patrioter og Statsmænd tænke vi strax paa Patrick Henry med hans Sætning om Menneskets medfødte Ret til Revolution mod utaalelig Undertrykkelse; paa Jefferson og hans „Uafhængigheds-Erklæring" og „Virginias Lov om Religionsfrihed", et Princip, der senere banede sig Vej ind i Nationens og Staternes Grundlove; paa Alexander Hamilton og hans politiske Fortolkning af vor Hoved-regjerings grundlovsmæssige Magt; paa Webster, Nationalismens Statsmand, med hans Sætning om Amerikas forenede Staters Enhed; paa Monroe med Doktrinen, som bærer hans Navn, og som politisk afsondrer det amerikanske Kontinent fra Europa og indvier den vestlige Verden til den frie Parlamentarisme; paa Lincoln med Læren om Retten til personlig Frihed for enhver Mand, Kvinde og Barn af Adams Slægt, Læren om den almindelige Anvendelse af Uafhængighedserklæringens selvindlysende Princip, Menneskets Ret til at leve, til at være fri, til at stræbe efter Lykke, Principper, som han gjorde Brug af til Fordel for den afrikanske Folkestamme i Amerika. Blandt Opfindere erindre vi med det samme: Fulton, Whitney, Morse og Edison; blandt praktiske og granskende Filosofer: Franklin, Emerson og John Fiske; blandt Digtere: Longfellow, Poe, Whitman og Lowell; blandt Prædikanter og Theologer: Jonathan Edwards med sin grumme Ortodoxi; William E. Channing med sin unitariske Trosfrihed; Henry Ward Beecher og hans Efterfølger, Lyman Abbott, med deres Bestræbelser for at forene Evolutionslæren med Kristendommen.

Disse Navne udtømme dog ikke Listen over historiske Amerikanere,

som have udøvet en mægtig Indflydelse paa deres Landsmænd; men der kan ikke næres Tvivl om, at de repræsentere de øverste indenfor de Grupper, som have paavirket deres Landsmænd.

Ved at tænke paa disse store Amerikaneres Virksomhed og ved at veje hver Enkelts Indflydelse paa sine Landsmænd, tror De saa i Grunden ikke, mine Tilhørere, at det ser noget formasteligt ud for os, selv med Josiah Quincy paa vor Side, at mene, at Joseph Smith kan være i Stand til at udøve en endnu større Indflydelse paa sine Landsmænd end nogen af de nævnte Amerikanere? Det er dette Spørgsmaal, som jeg har i Sinde at gjøre til Gjenstand for en Undersøgelse i Dag.

3. Hvad er en Profet?

Allerførst et Par Ord til Forklaring af Udtrykket: Profet. Hvorledes forstaa vi dette Ord? I Almindelighed have vi, naar vi tale om en „Profet", en Forudsiger af fremtidige Begivenheder i Tanken — en Person, som spaar om Ting, der ville ske, og dette er i Virkeligheden ogsaa en Del af en Profets Embede, og noget, som man venter, at han skal kunne. Men i Grunden er dette den allermindste af hans Pligter. En Profet skulde være en „Fremsiger" i højere Grad end Forudsiger. Han maa først og fremmest være en Lærer blandt Menneskene, en Forkynder af de Ting, som høre Gud til. Den Almægtiges Inspiration maa give ham Forstaaelse, og naar han har modtaget den, maa han forklare den til sit Folk, til sin Samtid. Han maa være en Seer, der kan gjøre Andre seende. En Lærer, sendt af Gud til at undervise Folket og til at oplyse Menneskeslægten. Dette er det profetiske Embedes første Pligt. Nu er det mit Ønske at vise eder, hvor godt og trofast vor Profet udførte denne Pligt.

For at kunne gjøre dette er det nødvendigt, at jeg omtaler nogle af de Meninger, som, da Profeten fremstod, gjorde sig gjældende iblandt Menneskene — jeg mener med Hensyn til deres Religionssystemer og deres Filosofi og de Lærdomme, som disse vare paavirkede af. Ikke alene med Hensyn til Sandheden af dem, men ogsaa deres Vildfarelser — ja, hovedsagelig Vildfarelserne; thi en Profet maa blandt andre Ting rette Menneskenes Vildfarelser. At rette Vildfarelser er en ypperlig Maade at forkynde Sandheden paa. (Fortsættes.)

— I Selskabslivet er det altid meget lettere at gjøre det, som er passende, end det, som er rigtigt.

— Brugen af Alkohol svækker Villiekraften. Intet Menneske kan forbedre sin Karakter, forøge sine Evner eller opnaa den højeste Lykke, hvis han ikke bestandig styrker sin Villie.

Tidernes Tegn.

Profeten Joseph Smiths Mission i Verden var at forkynde Kristi andet Komme og Tusindaarsrigets nærforestaaende Begyndelse. Vi kunne spørge: Hvorledes kunne Menneskenes Børn vide, at han var et Sendebud fra Gud med et troværdigt Budskab?

Ifølge Profetiernes ufejlbare Ord er der visse Tegn, hvorpaa de, som have Øjnene aabne, kunne kjende „de sidste Dage" og det nye Tusindaarsriges Ankomst. Profeten Daniel nævner nogle af disse Tegn.

1. Ved „Endens Tid" skulle mange „løbe frem og tilbage". Der var en Tid, da Forbindelsen mellem de forskjellige Dele af Jordkloden var meget ufuldkommen, og forholdsvis saa rejste. Sir Isaac Newton henviste til denne Profeti og sagde, at det var hans Tro, at det en Gang vilde blive muligt at rejse med en Hastighed af 15 Mil i Timen. Voltaire latterliggjorde denne Udtalelse. I Dag er det meget let at rejse, og mange „løbe" bogstaveligt talt fra Sted til Sted med en Fart, der ansaas for umulig for et Aarhundrede siden.

2. „Kundskab skal blive mangfoldig". (Dan. 12: 4.) Sammenlign Skolevæsenet, saaledes som det var for et Par Aarhundreder siden, med Nutidens Skolesystem! Det er ikke saa mange Aar siden, at den, som kunde læse og skrive og løse nogle ganske almindelige Regneopgaver, blev betragtet som en lærd Mand. I vore Dage forlanges der mere af et 15 Aars Barn, end mangen Lærd kunde præstere for et Hundrede Aar siden. Skolegangen er fri, og „Kundskab bliver mangfoldig".

3. „Ingen af de Ugudelige skal forstaa det; men de Forstandige skulle forstaa det". (Dan. 12: 10.) Et af Tidernes Tegn er Evangeliets Forkyndelse i den ganske Verden; men kun de „Forstandige" skulle forstaa det og annamme det. Det skal blive forkastet af de Ugudelige, ligesom Mesteren selv blev. Dette er et andet vigtigt Tegn.

4. Som en Følge deraf „skal der være en Trængsels Tid, som der aldrig har været, siden Folk bleve til". Naar Evangeliet bliver forkastet af det store Flertal af Menneskenes Børn, som hellere ville fremture i Ugudelighed, da ville Trængsler nødvendigvis komme. Allerede nu er det let at se, hvorledes det gjærer iblandt Nationerne, og saadanne Ting foregaa, som tilsidst ville foraarsage Krig og Blodsudgydelser.

5. Da „skal Mikael, den store Fyrste, der staar som Værn for dit Folks Børn, staa frem". (Dan. 12: 1.) Mikael er Menneskeslægtens store Stamfader. Selve Navnet antyder dette — „Mi—ka—el", „som er lig Gud"; thi han var skabt i Guds Billede. Han skal „staa frem". Han skal blande sig i sin store Families — Menneskeslægtens — Affærer, og da vil en ny Tingenes Tilstand blive indført. Guds Rige vil komme, og Herren vil give Verden en fuldkommen social Regjeringsform, under hvilken alle Jordens Slægter ville blive velsignede.

Tidernes Tegn pege alle hen til denne nye Tidsalders nærforestaaende Komme. Velsignede ere de, som agte paa det profetiske Ord „som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen bryder frem og Morgenstjernen oprinder". (2. Peter 1: 19.) Deseret News.

Jøderne og Palæstina.

Det er tydeligt, at Tiden for Jødernes Samling i deres Land stunder til. Trængsel, Nød og Forfølgelse er Jødernes Lod i de fleste Lande, hvor de bo i større Antal, og Palæstina er nu mere aabnet for Indvandring end tidligere.

At Jøderne selv se saaledes paa Forholdene fremgaar af mange Udtalelser paa den sidst afholdte Zionist-Konference.

I det Foredrag, hvormed Konferencen indlededes, hedder det:

„Naar vi se tilbage paa vort Folks Stilling i de sidste fjorten Aar, mærke vi ingensteds nogen Forbedring. Tværtimod. Forholdene ere nu meget slettere. I Rusland, hvor der findes sex og en halv Million af vort Folk, lukke Jøderne under det mest trykkende Aag. I Rumænien fortsættes Forfølgelsen med samme Kraft som tidligere. I England og Amerika, som var Jødernes sidste Tilflugtssted, gives der nye Love for at forhindre Indvandringen af Jøder. Overalt lurer Hadet imod os; overalt rejses Mure. Den eneste Solstraale, det eneste Tegn til Bedring af Forholdene finde vi i Tyrkiet, og dog, selv der er der rejst en Storm imod os, og hvis vore Uvenner faa Held med sig, vil ogsaa dette Land stænge sine Porte for os."

Det er en mørk Skildring af Jødefolkets Stilling i vor Tid; men det fremgaar af Konferencens Forhandlinger, at Lyset begynder at skinne over Jødernes Fædreland. En Mængde lovende Foretagender ere satte i Gang som Følge af Zionistbevægelsen.

Et Musikakademi er dannet i Palæstina; i Joppe er der oprettet en Sløjdskole og et Gymnasium for jødiske Gutter. Man har paabegyndt Dannelsen af et nationalt Bibliothek og Museum; ved Genezaretsøen have rige Jøder fra Moskva kjøbt store Landstrækninger, og der skal anlægges en Koloni. Amerikanske Jøder have skjænket Midler til Anlæg af Forsøgsmarker; Cementfabriker ere blevne anlagte; store Olieperser ere byggede, og alt dette er kun Begyndelsen til de Planer, som Zionistbevægelsen har udkastet.

— Jo mere Tillid du har til dig selv, des mere Tillid ville Andre have til dig. Den Mand, som ikke stoler paa sig selv, vil heller ikke kunne faa Andre til at stole paa sig. C. D. Larsen.

Søndagsskolesang.

Mel.: When the rosy light of morning.

Naar den skjønne Morgenrøde
Over Jorden hæver sig,
Fugle smaa med Stemmer bløde
Priser Gud i Himmerig;
Frisk af Søvnen vi opvaagne,
Solskin skaber Velbehag,
Blomsterduft opfylder Luften
Dejligst paa en Sabbatsdag.

Kor.

Da afsted, rask afsted!
Kom afsted til vor Skole hen;
Da afsted, kom Alle med;
Kom til Søndagsskolen hen!

Rask til Søndagsskolen herlig
Ile vi hver Sabbatsdag;
Alle stræbe fremad ærlig
Gud at være til Behag.
Flid og Troskab han belønner,
Vil os frelste lede hjem;
Vi, hans egne Døtre, Sønner,
Efter Kundskab stræbe frem.

Kor.

Der vi lære, synge, bede,
At den sande Tro vi maa
Os tilegne, som kan lede
Os i Jesu Fjed at gaa;
Over alle Ting paa Jorden
Elske Gud vor Skaber stor;
Som os selv vor Næste elske,
Det var Jesu Bud paa Jord.

Kor.

Derfor trofast vi forsøge
I vor Søndagsskole gaa,
Stedse der vor Kundskab øge,
Herrens Hensigt at forstaa.
Kom med os — vi Alle finde,
Gud har Arbejd' nok til Hver,
Naar vi først hans hans Villie kjende;
Kom til Skolen hver især.

Kor.

(Oversat af J. F. P.)

Loven fra Zion.

Paa Søndag, den 6. April, er det 83 Aar siden, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret med 6 Medlemmer i Fayette, New-York. Sakramentet blev uddelt og den Helligaands Gave meddelt ved Haandspaalæggelse for første Gang i denne Uddeling og for første Gang, siden Evangeliets Gaver, Kræfter og Velsignelser vare ophørte paa Grund af Frafaldet. Fra denne lille Begyndelse har vor Kirke udviklet sig til en stor og betydningsfuld religiøs Bevægelse, der gjør sin Indflydelse gjældende i hele Verden og nu tæller over en halv Million Medlemmer. Den har mødt bitter Modstand overalt og er allevegne bleven ilde omtalt og forfulgt, men alligevel er den gaaet støt og roligt frem og indtager i Dag en fremskudt Stilling i Verdens religiøse Liv.

Se vi 83 Aar tilbage i Tiden og sammenligne Tilstanden i Verden paa den Tid med den nuværende, da kunne vi ikke undlade at lægge Mærke til en meget stor Forandring ikke alene i religiøs Henseende, men ogsaa i Kultur og Oplysning og i politiske og sociale Forhold. I alle disse Ting indtage Menneskene i Dag et langt højere Standpunkt end nogensinde, og en Kraft eller aandelig Indflydelse synes at have gjort sig gjældende særlig i denne Tidsperiode, saaledes at Menneskene ere blevne i Stand til at forbedre deres Livsforhold, forøge deres Kundskaber, gjøre sig Naturens Kræfter underdanige og benytte dem i det daglige Liv. Naar vi tænke paa Dampens, Elektricitetens og de andre Naturkræfters Udnyttelse i vore Dage og drage en Sammenligning med Tilstanden for Hundrede Aar siden, da gaar det først ret op for os, hvor stor Fremgangen har været. Hvor Deligencen den Gang møjsommeligt arbejdede sig frem paa de støvede Veje, der farer nu Toget frem hurtigt og let og fører Mennesker og Gods med sig fra Sted til Sted. Hvor Sejlskibe den Gang kjæmpede mod Vind og Vove, gaa nu Dampskibene støt og sikkert frem, uafhængige af Vind og Strøm. Selv Fuglenes Flugt i Luften have Menneskene begyndt at efterligne, og ved Hjælp af Telegraf og Telefon kunne de meddele sig til hverandre paa lang Afstand. Ogsaa paa Oplysningens Omraade har Udviklingen været stor. For et Par Menneskealdre siden kunde kun de saakaldte højere Klasser læse og skrive, men i vore Dage findes der i de civiliserede Lande kun faa Mennesker, som ikke have lært det. Bøger og Blade ere Alles Ejendom, og Kundskab spredes blandt den store Befolkning.

Kulturhistorien lærer os, at Menneskeheden stadig har været under-

kastet Udviklingens Lov. Tilsyneladende Stillestaaen eller Tilbagegang viser sig at have tjent Menneskene til Gode og ere Led i deres Fremgang, men det er dog først i det 19. Aarhundrede, at Udviklingen rigtig sætter Farten op. Det ser ud, som om alle foregaaende Aarhundreders Udvikling kun har været indledende eller forberedende Skridt til det 19. Aarhundredes vidunderlige og enestaaende Fremskridt. Udviklingen ligesom kulminerer i dette Aarhundrede, dette Dampens, Elektricitetens, Opfindelsernes og — Evangeliets Aarhundrede! Vi tro, at Nutidens højere Kultur, Oplysning og kolossale Fremskridt ere Tilkjendegivelser af Guds Kraft. Gud har udrakt sin Haand for at velsigne alle Jordens Indbyggere og gjøre det muligt for dem at høre og annamme Evangeliet.

Da Amerika indførte Religionsfrihed og gjorde Kravet herom til en af de vigtigste Paragrafer i Grundloven, saaledes at Landets Indbyggere fik Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, var noget saadant ukjendt i den øvrige Verden. Præsteskabet og Statsreligionen var den herskende Magt i alle Lande, og Befolkningen maatte og skulde dyrke Gud paa den foreskrevne Maade uden Hensyn til dens egne Følelser og personlige Begreber; men da denne Religionsfrihed traadte i Kraft i Amerika og mange Undertrykte og Forknede rejste dertil som et Fristed, hvor de kunde opnaa aandelig Frihed, lærte de andre Nationer lidt efter lidt Nødvendigheden af at indføre saadanne Forandringer i Religionsudøvelsen, at Befolkningens religiøse Anskuelser mere uhindret kunde gjøre sig gjældende. En Frihedsbølge udgik fra Amerika — „Zions Land" — og overstrømmede Verden, og i næsten alle europæiske Lande indførtes Religionsfrihed. „Loven udgik fra Zion" — Loven om Frihed og Uafhængighed, Loven, der gav alle Guds Børn Ret til at dyrke ham og tilbede ham paa den Maade, som de selv følte var den rigtige.

Enevældens og Despotiets Aand blev ogsaa fejet bort af denne Frihedsbølge. I Amerika blev Landets Styrelse lagt i Hænderne paa folkevalgte Repræsentanter, saaledes at Folket selv er den herskende Magt og gjennem sine Repræsentanter har direkte Indflydelse paa Landets Styrelse. Denne demokratiske Aand (Demokrati = Folkestyre) gik ud fra Zion til de øvrige Nationer, og nu har Befolkningen i disse Lande Indflydelse paa Regjeringen og den lovgivende Forsamling, hvilket var saa godt som ukjendt for Hundrede Aar siden. Parlamentarismen har overstrømmet Landene; selv Rusland og det fjerne Kina ere blevne berørte af den, og om den end i mange Lande er i sin Vorden, saa har den dog overalt sat sit Spor og kan ikke mere tilsidesættes eller tilintetgjøres, men vil gaa fremad til Sejr. Den store Befolkning er bleven grebet af Frihedstanken og lader sig ikke længere kue; den vil fordre sin Ret.

Denne Følelse i Befolkningen giver sig ogsaa Udslag i Trang til højere Oplysning og Dannelse, og naar vi i vore Dage prale af, at

Menneskene nu ere mere oplyste, og at flere nu kunne læse og skrive end nogensinde før, da maa vi huske paa, at denne Omstændighed er en Følge af Frihedsbevægelsen. Med Frihedsfølelsen følger Ansvars- og Selvstændighedsfølelsen, som leder til Erhvervelsen af Kundskaber, og naar hele dette Forhold betragtes i det rette Lys, og alle Ting tages i Betragtning, da vil det vise sig, at Nutidens Kultur, Oplysning, vidunderlige Opdagelser og Opfindelser i Virkeligheden have deres Rod i og ere en Følge af Frihedsbevægelsen. Et underkuet Folk er ogsaa altid et uvidende Folk; en Nation af Slaver er en Nation uden Sammenhold og Udvikling.

„Fra Zion skal udgaa Lov" er en Profeti om de sidste Dage, og den gaar nu i Opfyldelse. Amerika er Zions Land, Josephs Arveland og Stedet, hvor Israel skal samles og Zions Stad, det nye Jerusalem, opbygges; derfra er den Frihedsbølge udgaaet, som har velsignet hele Jorderige og vil vedblive at gjøre sig gjældende blandt Folkeslagene. Naar vi sætte dette i Forbindelse med Evangeliets Gjengivelse, kunne maaske vore Venner synes, at det er en lidt vel dristig Tanke, men ved nærmere Overvejelse vil det vise sig, at det maa være saaledes.

Hvis Joseph Smiths Paastand er sand, hvis Gud virkelig aabenbarede sig for ham og gjennem ham gjengav Evangeliet og oprettede sin Kirke paa Jorden med den Befaling at forkynde dette Evangelium til alle „Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk", da maatte Gud ogsaa aabne Vejen for dets Forkyndelse. Hvorledes vilde det være muligt at forkynde Evangeliet under Enevældens despotiske Herredømme, der ikke taalte nogen anden Religion end den statsanerkjendte og lyste alle anderledes tænkende i Band? Dersom Guds Kirke virkelig blev oprettet i 1830, da maatte der ske netop saadanne vidunderlige Ting i Verden, som det nittende Aarhundrede opviser: Nationerne maatte een efter een aabne deres Porte for Frihedsbølgen og tillade andre Religionsanskuelser at faa Indpas; den store Befolkning maatte oplyses om dens Stilling som Mennesker, gives Selverkjendelse og Selvagtelse, før den kunde blive modtagelig for Guds Søns Evangelium; kort sagt: De Begivenheder, den Fremgang i Kultur og Oplysning, som har fundet Sted i det 19. Aarhundrede, maatte nødvendigvis ske, dersom Gud virkelig havde oprettet sin Kirke og sat sin Haand til Værket. Fritænkeren og Gudsfornægteren vil maaske ikke anerkjende Guds Haand i dette, men han anerkjender heller ikke Guds Haand i noget som helst andet. Guds Veje ere ikke vore Veje; dersom han paabegynder en Gjerning blandt Menneskene, vil han ogsaa være i Stand til at gjennemføre den, og alle Begivenheder, Samfundsrørelser og Regjeringer ville tjene til hans Hensigters Fremme.

Naar vi derfor som Sidste-Dages Hellige i Dag se tilbage paa de henrundne 83 Aar, da fyldes vore Hjerter med Tak og Pris til Gud;

thi paa Grund af Aandens Vidnesbyrd forstaa vi Guds Hensigter og anerkjende hans Haand i alle Ting. Fra 6 Medlemmer har Kirken udviklet sig saaledes, at den i Dag tæller over en halv Million. Den har Repræsentanter over hele Verden, og Evangeliet forkyndes i de fleste Lande. Skridt for Skridt er den gaaet frem; dens Indflydelse gjør sig gjældende overalt; dens Magt forøges, og alt dette anse vi for en Opfyldelse af Profetierne om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og Guds Krafts Tilkjendegivelse i Verden, om Loven, som udgaar fra Zion — Loven om Frihed, religiøs og politisk Selvstændighed, Guds Lov — sand Religion, de evige og guddommelige Lærdomme, som under eet kaldes Jesu Kristi Evangelium, udgaa fra Zion og bringe Velsignelse til alle Jordens Indbyggere. J. S. H.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Virgil A. Fjeld fra Lehi, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 12. Marts og blev beskikket til at arbejde i Trondhjems Konference.

Afløsning. Ældsterne John E. Christensen, Trondhjem, Victor D. Nelson, Arno Woodruff Sørensen, Kristiania, og Carl M. Gjettrup, Aarhus, ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De forlode Liverpool den 21. Marts med Dampskibet „Tunisian".

Forflyttelse. Ældste John F. Petersen og Hustru Agda Petersen, som hidtil have virket i Kjøbenhavns Konference, ere forflyttede til Aalborg Konference; Ældste Louis Jacobsen er forflyttet fra Aalborg til Kjøbenhavns Konference.

Grens-Konferencer.

Et Exempel til Efterfølgelse.

Lørdag den 8. og Søndag den 9. Marts afholdtes en Grenskonference i Holbæk, Kjøbenhavns Konference, vistnok den første, der nogensinde er afholdt i Missionen. En god Aand var tilstede ved alle Møderne, og meget Godt blev udrettet. Ved Mødet Lørdag Aften aflagdes der Rapport fra de forskjellige lokale Organisationer, nemlig Ungdomsforeningen, Søndagsskolen og den kvindelige Hjælpeforening, og disse Foreningers Embedsmænd fik alle Lejlighed til at udtrykke deres Følelser.

Søndag Eftermiddag afholdtes det egentlige Konferencemøde i Forbindelse med Søndagsskolen. Et interessant og godt udført Program blev givet, hvorefter Funktionærerne i Grenens forskjellige Organisationer foresloges til Opholdelse i Menighedens Tro og Bønner; alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Grensforstander N. L. Hansen aflagde der-

efter en udførlig statistisk og finansiel Rapport over Tilstanden i Grenen. Det fremgik af denne Rapport, at den lille Gren paa 46 Medlemmer er i en udmærket Tilstand; alle Søndagsskolens indskrevne Medlemmer vare tilstede, og der herskr absolut Enighed og gode Følelser mellem Søskende i Grenen. Denne Grenskonference har bragt Medlemmerne endnu nærmere til hinanden, og de have faaet Lejlighed til ved Haandsoprækning at vise, at de assistere dem af deres Midte, som ere kaldte til at bestyre de forskjellige Organisationer i Grenen. Søndagen efter afholdtes en lignende Grenskonference i Helsingør.

Den Tanke, som Konferencepræsident Henry A. Bjørkman her har sat i Udførelse, at afholde Grenskonferencer i de forskjellige Grene, burde tages under Overvejelse af alle Missionens Konferencepræsidenter. Vi anse det for en ypperlig Ide, som, hvis den rigtigt og samvittighedsfuldt bliver sat i Scene, vil være af stor Betydning. Ved de halvaarlige Konferencer blive Kirkens, Missionens og Konferencens Embedsmænd foreslaaede og opholdte, men Grenens lokale Embedsmænd blive aldrig opholdte. Dette er en Fejl, som disse Grenskonferencer ville rette. Ved at afholde en saadan Konference f. Expl. en Gang om Aaret ville Grenens Medlemmer blive mindede om, hvem der indtager ledende Stillinger i de forskjellige Organisationer, og hvem der er Kredslærere og Hjælpelærere osv., og de kunne faa Lejlighed til at vise deres Villighed til at assistere dem.

Meget faa Søskende ude i Grenene have Lejlighed til at komme ind til de halvaarlige Konferencer; men de burde dog have Lejlighed til ved Haandsoprækning at vise, at de assistere og opholde Missionens og Konferencens Embedsmænd. Dette ville de kunne faa i en saadan Grenskonference, der staar i samme Forhold til Menigheden som vore Wardkonferencer i Zion. De forskjellige Organisationer saavelsom Grensforstanderen kunne aflægge deres Rapporter; Konferencens Præsident eller Sekretær kan efterse Bøgerne; Alt vil komme i en bedre Orden og mnlige Fejltagelser og Uregelmæssigheder rettede i Tide.

Vi kunne derfor ikke nokfsom anbefale alle Konferencepræsidenter at afholde saadanne aarlige Grenskonferencer i alle Grene, hvor der er lokale Embedsmænd.

Forsoningen.

Af Joseph E. Taylor i Liahona.

Ifølge vore Ordbøger betyder Ordet Forsoning: „Forligelse, Tilfredsstillelse ved Bod eller Bedring m. m.“. Den theologiske Betydning er: „Kristus har udslettet eller gjort Fyldest for Menneskenes Synder“.

Disse Forklaringer ere dog for almindelige og overfladiske, naar Talen er om det Sonoffer, der blev bragt af Jesus Kristus, vor ældre Broder. Den Synd, som Adam begik, er uden Sidestykke. Det var ikke et almindeligt Tyveri, eftersom der ikke blev taget Noget, som tilhørte en anden. Ejheller var det en direkte Krænkelse eller Uret imod en anden Person. Da Adam overtraadte Guds Befaling, var han selv den direkte

Forurettede. Ikke desmindre er det en Kjendsgjerning, at alle Følgerne af hans Overtrædelse tillige kom til at hvile paa hans Afkom, og dette viser, hvilket stort Ansvar han paatog sig. Medens det ser ud til, at hans Synd paa en Maade kan forsvares derved, at han gjorde sig skyldig i Overtrædelse for at kunne opfylde en anden meget vigtig Lov („vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden"), saa læse vi dog, at han prøvede paa at undskylde sin Handling med de Ord, som Herren selv havde talt til ham: „Kvinden, som du gav mig og befalede at forblive hos mig, osv." (Moses 4: 18.) Dette fritog ham dog ikke i mindste Maade for Følgerne af hans Overtrædelse.

Der kan ikke være nogen Tvivl om Adams og Evas celestiale Tilstand, hvad deres Legemer angaar, da de bleve satte i Edens Have, hvilket betyder et evigt Liv. Vi maa derfor komme til den Slutning, at det dødbringende Element befandt sig i „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt", og at dets Indflydelse var kraftig nok til at forandre den himmelske Vædske, der flød i vore første Forældres Aarer, til en dødelig, et Fænomen, der ikke kan forklares. I en Tale af Præsident Brigham Young forekommer følgende Udtalelse: „Da Adam og Eva havde spist af den forbudne Frugt, bleve deres Legemer som en Følge deraf dødelige, og deres Afkom blev derfor ogsaa dødeligt."

Fængslet af Slangens spidsfindige Logik og, som Paulus siger, bedraget, tog vor Moder Eva af Frugten, og dens Indflydelse gjorde sig strax gjældende; thi ved at tage af den forbudne Frugt blev hendes Legeme dødeligt.

Det var nu nødvendigt at adskille Adam og Eva, eftersom dødelige og udødelige Væsener ikke kunne leve sammen. For at undgaa en saadan Adskillelse antydes det, at Eva, som delvis var sig sin nuværende Tilstand bevidst, søgte at bringe Adam ned paa samme Standpunkt som hun selv, saaledes at de ikke behøvede at adskilles.

Det berettes, at hun gav Frugten af „Kundskabens Træ paa Godt Ondt" til Adam, og at han frivilligt spiste af den med en fuld Forstaaelse af de Følger, som dette Skridt vilde have. Hans Ønske var at opfylde den anden Befaling — at vorde frugtbare og opfylde Jorden —, hvilken var af yderste Vigtighed til Trods for, at hans Afkom maatte lide Døden ligesom han selv. Det var paa Grund af denne uundgaaelige Tilstand, at en fyldestgjørende Befrielse blev planlagt og forberedt, hvis Natur og Beskaffenhed hører ind under dette Emne, Forsoningen, som vi i det Følgende ville beskjæftige os med. Vi omtale den som en altomfattende Forsoning, fordi den er ligesaa vidtrækkende som Syndefaldet. Udødeligheden eller det evige Liv var tabt paa Grund af Overtrædelse. Ikke alene det dødelige Legeme, men ogsaa Aanden ramtes af en Død ligesaa uendelig som det evige Liv. Følgelig maatte Forsoningen komme ved et Væsen, der i sig selv havde Betingelserne for evigt Liv. Medens Mennesket i og for sig er aldeles magtesløst og ude af Stand til at tilvejebringe sin egen Forløsning, forlanges det dog, at Mennesket skal adlyde de Love, der betinge en saadan Forløsning, og disse Love ere gjorte tilgjængelige for og afpasfede efter Menneskets dødelige Tilstand.

Hvor findes der et Væsen, som er i Besiddelse af alle de Egenskaber, der ere nødvendige for fuldtud at kunne udsone den begaaede Synd og saaledes befri Adam og hans talrige Afkom fra dens vidtrækkende Følger — et Væsen, der maa indtage den samme Stilling som et Menneske og som Menneske leve et Liv uden Synd og derved befejre Syndens og Dødens Magt og frigjøre Menneskeslægten? Et saadant Væsen maatte være i Besiddelse af guddommelige Egenskaber og af uendelig Kjærlighed; men Faderens Enbaarne var netop et saadant Væsen, „som blev Kjød og boede iblandt os". „Thi i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig". Vi ere derfor forvisede om, at han var uden Plet og Lyde og levede et Liv i Renhed og Helligheд; thi „der blev ikke fundet Svig i hans Mund".

Netop derfor kunde han sone for den oprindelige Synd og ved dette Sonoffer vinde Sejr over Graven og ligeledes over Døden og Helvede — kort sagt nedbryde enhver Skranke, der hindrer Mennesket i at opnaa Udødelighed og evigt Liv. Intet mindre end fuldstændig Syndefrihed kunde bringe et saadant Offer, og selve Ofrets Blod maatte udgydes; thi „uden Blodsudgydelse sker der ikke Forladelse". (Heb. 9: 22.) Uagtet Ofret blev bragt for at sone for Andres Synd, var det alligevel nødvendigt, at Blodet blev udgydt, for at Forsoningen kunde blive fuldstændig.

Nogle Forfattere have fremfat den Paastand, der dog kun er en Formodning, at Spydet, som Soldaterne stak i Frelserens Side, bevirkede, at hans Blod blev udgydt. Vi vide i hvert Fald, at Ofret blev antaget af Faderen, og at al Naturen bar Vidnesbyrd derom, idet Solen blev formørket i tre Timer, Klipperne revnede ved et Jordskjælv, Templets Forhæng splittedes i to Stykker, og flere andre Begivenheder skete, hvorved Faderen ikke alene viste sin Anerkjendelse af det Offer, som hans Søn havde bragt, men ogsaa sin Vrede over den grusomme Gjerning, der fulgte efter Raabene: „Korsfæst ham, korsfæst ham!"

Det var nødvendigt, at en Uskyldig skulde nedlægge sit Liv for de Skyldige og derved overvinde Døden; dog fuld Forsoning var endnu ikke tilvejebragt og kunde først blive det ved ogsaa at vinde Sejr over Graven, der indesluttede det døde Legeme; men denne Sejr vandt Frelseren ved at komme frem af Graven 3 Dage efter som et opstanden, udødeligt Væsen. Saaledes triumferede han over Graven og beviste Sandheden af sine Ord: „Jeg har Magt til at sætte mit Liv til, og jeg har Magt til at tage det igjen." Ved denne dobbelte Sejr kom han i Besiddelse af Dødens og Helvedes Nøgler.

Vi kunne tænke os, at Guds Søn var ordineret og beskikket til at blive en Frelser for Verden, og at han modtog Løfte om de Velsignelser, der skulde følge ham paa hans Mission til Jorden og især den Del af den, som indbefattede hans Død og Opstandelse. Alligevel kunne vi spørge, om ikke Udførelsen af denne Plan for en stor Del var afhængig af hans Trofasthed i Opfyldelsen af enhver Forpligtelse, der var nødvendig til dens Fuldbyrdelse? Hvis dette er Tilfældet, da opstaar der et andet Spørgsmaal: Dersom han ikke ved at efterleve de hertil hørende Love havde bevaret sit Legeme i en saadan Tilstand af Renhed

og Helligheb, vilde Graven saa ikke have gjort Fordring paa det saa længe, at den kunde gjøre sin rensende Indflydelse gjældende paa det og saaledes gjøre det rede til Opstandelsen? Jorden er jo i sig selv i Besiddelse af de Elementer, som ere nødvendige til en saadan Rensels.

Alma siger: „Der maa nødvendigvis være et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen". Antagelig bliver dette Tidsrum benyttet til at rense Legemet og gjøre det rede til at modtage den udødelige Sjæl, naar denne igjen skal tage Bolig i det.

Endvidere: Vil det ikke tage nogen Tid at forberede Sjælen under dens Ophold i Paradiset, for at den kan tage det Legeme i Besiddelse, som den boede i her paa Jorden, men som nu er helt forandret, saaledes at det er i Stand til at blive evindeligt? En samtidig Forberedelses- og Rensels esproces for baade Sjæl og Legeme. Den anden Død vil, som allerede omtalt, ramme Sjælen, som bebor dette Tabernakel. Alma giver følgende Forklaring: „Da kommer Døden, ja, den anden Død, som er en aandelig Død; da kommer den Tid, da Enhver, der dør den legemlige Død i sine Synder, skal ogsaa dø en aandelig Død; ja, han skal dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed." (Alma 12: 16.) Helaman giver yderligere Oplysninger om dette Emne i Omtalen af Kristi Forsoning: „Ja, det bør ham at dø, og dette er nødvendigt for at tilvejebringe de Dødes Opstandelse, saa at Menneskene derved kunne bringes for Herrens Ansigt. Ja, denne tilveiebringer Opstandelsen, og den forløser hele Menneskeslægten fra den første Død, den aandelige Død, som kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, hvorved de ere udelukkede fra Herrens Ansigt, eller ere at betragte som døde, baade med Hensyn til det Timelige og det Aandelige. Men se, Kristi Opstandelse forløser Menneskene, ja, hele Menneskeslægten, og bringer dem tilbage til Herren. Ja, og frembringer Omvendelsens Betingelser, saa at hvo, som omvender sig, skal ikke omhugges og kastes i Ilden; men hvo, som ikke omvender sig, skal omhugges og kastes i Ilden; og en aandelig Død kommer atter over dem, ja, en anden Død, thi de blive udelukkede igjen med Hensyn til det, der henhører til Retfærdighed". (Helaman 14: 15—18.) Følgelig holdtes Adams Aand fangen af den samme onde Magt, der var Aarsag til den Begivenhed, som vi give Navnet Syndefaldet; men Frelserens Opstandelse løste de Lænker, hvormed Satan holdt den fangen, og saaledes blev en fuldstændig og dobbelt Sejr vundet.

Paa Grund af denne Forsoning blev Vejen aabnet mellem Himlen og Jorden, men for at opnaa Himlen maa Menneskene selv opfylde visse Betingelser, der ere af yderste Vigtighed. Uagtet Forsoningen ogsaa tilvejebragte Tilgivelse for personlige Synder, kan denne Tilgivelse dog kun opnaas af de Mennesker, der adlyde de Love, som denne Velsignelse er afhængig af.

Denne Syndsforladelse kan erhverves gjennem Evangeliet, der indeholder den Frelsningsplan, som maa antages og efterleves, før vi kunne modtage Forsoningens store Velsignelser i hele deres Udstrækning, nemlig Tilgivelse saavel for vore personlige Overtrædelser som for den oprindelige Synd.

Alma omtaler dette Emne paa følgende Maade: „Thi se, dette Liv

er Tiden, hvori Menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette Livs Dag er den Dag, da Menneskene skulle udrette deres Arbejde... Derfor beder jeg eder, at I ikke opsætte eders Omvendelsesdag til Enden; thi dersom vi ikke benytte vor Tid i dette Liv, da kommer der efter denne Livets Dag, som er os given til at berede os til Evigheden, en mørk Nat, hvori intet Arbejde kan udrettes.

I kunne ikke sige, naar I komme til dette frygtelige Tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kunne ikke sige dette, thi den samme Aand, som er i Besiddelse af eders Legemer, naar I gaa ud af dette Liv, den samme Aand vil have Magt til at tage eders Legemer i Besiddelse i den evige Verden.

Thi se, dersom I have opsat eders Omvendelsesdag indtil Døden, da ere I blevne Djævelens Aand undergivne, og han besegler eder som sine; thi Herrens Aand har forladt eder og har intet Rum i eder, og Djævelen har fuldkommen Magt over eder; dette er de Ondes sidste Tilstand". (Alma 34: 32-35.)

Evangeliet eller Frelsningsplanen bestaar af Bud, Love og Ordinancer, og Nødvendigheden af at annamme disse har Profeten Joseph Smith forklaret saaledes: „Alle Mennesker, som ville være Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, maa adlyde Guds Riges Love og Ordinancer i deres Fylde, og de, som ikke ville adlyde alle Ordinancerne, ville ikke opnaa hans Herligheds Fylde".

Den første Ordinance, som maa adlydes, er Daaben til Syndernes Forladelse, hvilken for at være antagelig maa komme efter en oprigtig Tro paa Gud og en sand Omvendelse. Derefter følger Haandspaalæggelsesordinancen for den Helligaands Gave, der er saa vigtig, at Vanddaaben uden den vilde være ufuldstændig, ligegyldig paa hvad Maade den end blev udført.

Meddelelsen af det hellige Melkisedekske Præstedømme er en Ordinance, der giver et Menneske Ret til at indgaa i Herrens Hus og modtage andre hellige Ordinancer. Saaledes modtages Ordinance efter Ordinance, indtil den vigtigste af dem alle er naaet, nemlig Beseglingen under den evige Pagt, der rækker ind i det næste Liv og sikrer alle dem et evigt Liv, som leve trofast her i denne Tilværelse.

Vi have fulgt Mennesket fra dets himmelske til dets jordiske Tilstand og have forsøgt at vise, at det kan komme tilbage til den himmelske, forsynet med alle de Erfaringer, som ere gjorte under denne Prøvestand paa Jorden. Alt dette er tilvejebragt ved og igjennem Jesu Kristi Forsoning, men er afhængig af vor frivillige Adlydelse af Frelsningsplanen og vor Trofasthed under alle Forhold.

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer	97
Tankesprog 100, 102,	108
Tidernes Tegn	101
Jøderne og Palæstina	102
Søndagsskolesang	103
Redaktionelt:	
Loven fra Zion	104
Missionsnyheder	107
Grens-Konferencer	107
Forsoningen	108

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade II, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)